

[Hanne Reintoft.]

fremmest katastrofalt og afslørende mange fejlregninger i hele denne sag.

Hverken regeringen, socialministeriet eller socialstyrelsen er kommet fra disse beregninger på en måde, som vort samfund kan være bekendt, og jeg mener efterhånden, vi har fået så mange fejlregninger, også i en tidligere sag med åndssvageforsorgen, at der efterhånden må skrives ind, så man ikke skal arbejde ud fra forkerte grundlag længere.

De ivrigste tilhængere af vores form for demokrati fremhæver jo altid, at argumentet og debatten om argumentet skulle være det fornemste ved folkestyret. Jeg tror sjældent, vi har set en sag, hvor vægtige argumenter er fejlet af bordet og mistænkeliggjort som i daginstitutionsspørgsmålet. Hverken eksperternes, pædagogernes og deres organisations eller hele befolkningens reaktion er overhovedet blevet taget til efterretning.

Den tomme sal her i dag viser også ganske klart, hvordan man er ude af takt med befolkningens virkelige ønsker og behov. For er der noget, der bliver spurgt om på møderne, og når man færdes med offentlige transportmidler, er det unægtelig netop daginstitutionernes fremtid.

Netop et samfund med vores nuværende struktur må og skal tage børnenes problemer meget alvorligt. For det første har vi efterhånden en omfattende og positiv viden om førskolebarnets behov. Vi ved meget om behovet for socialt samvær og gruppeopdragelse, for forståelse og indsigt i naturen, for motorisk og sproglig optræning, den første indlæring osv.

Med vor tids boligformer og sociale samværsformer må det ligge ganske klart, at førskolebarnet ikke blot har behov for en daginstitution, men for en veludbygget, velnormeret daginstitution med højt uddannet personale, der formår at lægge pædagogiske programmer, der får børnene til at fungere så godt som overhovedet muligt. De kan blive støttet af den nødvendige forskning, og de bør og skal også støttes af de nødvendige socialmedicinske foranstaltninger, lægetilsyn og tandpleje.

Vi må se i øjnene, at højkonjunkturrens børnegeneration fik ganske særlige problemer. Kvinderne kom i meget stort antal i

arbejde, noget, vi anser for en udmærket ting, men de kom i arbejde under ringe vilkår og med et arbejdspress, der i Danmark er ganske enestående højt. Stress, nervesygdomme og nedslidning kender vi, og vi ved også, at de ting har belastet familielivet og forældrenes muligheder for at yde det inden for familiens rammer, som barnet har behov for.

Nu prøver man sådan lidt billigt bare at snakke om den hjemmearbejdende mor, men dér er det, ligesom vi slet ikke forstår historien og ser netop i disse årtier, at i det højt-individualistrerede samfund har den hjemmearbejdende kvinde og barnet også deres ganske særlige problemstilling, fordi de befinder sig i en isolation, vi aldrig før har set. Barnet hos den hjemmearbejdende mor, f. eks. i vores store betonbyggeri, er tit henvist til en meget begrænset hverdag, en fantasifuldt legeplads, turen til fællesvaskeriet og supermarkedet. Det bliver en stereotyp tilværelse, der ikke imødekommer barnets behov og f. eks. slet ikke fremmer den meget vigtige tilegnelse af den abstrakte begrebsopfattelse, som vi ved er uhyre vigtig for senere indlæring og trivsel overhovedet.

Jeg indrømmer, at det er vanskeligt at diskutere noget sådant i et folketing, hvor bl. a. fremskridtspartiet og fru Gerda Møller prøver at trække debatten ned på et fuldstændig forfladiget og fordummet niveau. På den anden side er det jo det, det handler om for de mennesker, der har lidt indsigt i det, og vi vil i hvert fald for vores del ikke afstå fra at tage disse problemer dybt alvorligt.

Vi ser også resultatet af den manglende omsorg for vores børn i en stadig større gruppe mistilpassede børn, nogle med ganske voldsomme problemer. Når vi har tal på ca. 16 pct. risikobørn i førskolealderen og 20 pct. i skolen, skulle man synes, det var på tide, at et samfund viede børnenes opdragelse en ganske særlig opmærksomhed. Man skulle synes, det var på tide, vi fik kritik og diskussion af hidtidig indsats og derefter øget indsats for at rette fejl og mangler og imødekomme nogle af de krav, som pæagoger, videnskaber og almindelig menneskelig erfaring efterhånden giver os mulighed for at opfylde.

Vores krav til daginstitutionsområdet vil derfor fortsat være: udbygning af institutio-